

கருத்தியல் அடிப்படையில் மகாகவியும் மகாத்மாவும் - ஓர் ஒப்பீடு

மு. சங்கர் அ,*

அ¹ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ காளீஸ்வரி கல்லூரி (தன்னாட்சி), சிவகாசி - 626130, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Mahakavi and the Mahatma on the ideological basis - A Comparison

M. Sankar a,*

^a Department of Tamil, Sri Kaliswari College (Autonomous), Sivakasi - 626130, Tamil Nadu, India.

Corresponding Author:
sankartamilskcgri@gmail.com

Received : 06-07-2020
Accepted : 27-10-2020

ABSTRACT

This is based on the assumption that Bharathiyar and Gandhiji are ideologically united in the liberation movement or in the political movement, in the radical movement and the moderate movement. Mahakavi Bharathiyar and Mahatma Gandhi lived in the same period. Particularly those who emerged during the fall of the Liberation Movement. Their ideas are the foundation of social progress and the development of the individual. Though both the writings of National Liberation are included in the writings of the people, the National Liberation Movement has pointed out many problems with the aim of liberating the people from them. In both writings, the notion that social liberation is the liberation of the nation. The purpose of this article is to identify and explain them.

Keywords: Mahakavi Bharathiyar, Mahatma Gandhi, National liberation movement, political movement

ஆசிரியர் குறிப்பு

முனைவர் மு. சங்கர் அவர்கள் தமிழில் இளங்கலைப் பட்டத்தைச் சிவகாசி ஸ்ரீ காளீஸ்வரி கல்லூரியில் பெற்றவர். முதுகலை, ஆய்வியல் நிறைஞர் மற்றும் முனைவர் பட்டங்களைத் திண்டுக்கல் காந்தி கிராம கிராமியப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை மொழியியல் பயின்றவர். காந்தியச் சிந்தனையில் பட்டயம் (DGT) பெற்றவர். இளங்கலை மற்றும் முதுகலையில் தங்கப்பதக்கம் பெற்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், இவர் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்திற்குத் திணை, பால், எண், இடப் பகுப்புகளில் பதிலிடுபெயர்கள் என்ற தலைப்பிலும் முனைவர் பட்டத்திற்கு நடையியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்கள் என்ற தலைப்பிலும் ஆய்வு செய்தவர். பல்கலைக்கழக நிதி நல்கைக்குழு நடத்திய கல்லூரி உதவிப்பேராசிரியர் தகுதித் தேர்வில் (NET with JRF - 2013) தேர்ச்சி அடைந்துள்ளார். சங்க இலக்கியம், திறனாய்வு, மொழியியல் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடு உடையவர். தமிழில் பதிலிடுபெயர்கள் (ஒரு

வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வு), இனவரைவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித்திணைக் கவிதைகள், தொல்காப்பிய ஆய்வடங்கல் ஆகிய மூன்று நூல்களை எழுதியுள்ளார். 20-க்கும் அதிகமான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் சில கட்டுரைகள் பல்கலைக்கழக நிதி நல்கைக்குழுவின் அங்கீகாரம் பெற்ற இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. தற்போது சிவகாசியில் உள்ள ஸ்ரீ காளீஸ்வரி கல்லூரி (தன்னாட்சி) யில் உதவிப்பேராசிரியராகத் தமிழியல் துறையில் பணியாற்றி வருகின்றார்.

முன்னுரை

இந்திய நாட்டில் சமூக, விடுதலை உணர்வுகள் தோன்றி வளர்ந்த காலகட்டத்தில் தெற்கே மகாகவியும் வடக்கே மகாத்மாவும் தோன்றி நாட்டு மக்களிடையே விடுதலையுணர்வை எழுப்பினர். குறிப்பாக, இவ்விருவரும் விடுதலை இயக்கம் வீறுகொண்டு எழுந்த காலகட்டத்தில் தோன்றியவர்கள் எனலாம். இவர்கள் கூறிய அரசியல், தத்துவம், மொழி, சமூகம் சார்ந்த கருத்துக்கள் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் தனி மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்கும் அடித்தளமாக அமைந்துள்ளன. தேசிய விடுதலையே இருவரது எழுத்துக்களிலும் இடம்பெற்றிருந்தாலும் தேசிய விடுதலையோடு சமுதாயத்தில் நிலவிய வறுமை, சாதிக்கொடுமை, கல்வி மறுப்பு, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளிட்ட சமூகச் சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அவற்றில் இருந்தும் நாட்டு மக்கள் விடுதலை எய்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் பல கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளனர். ‘சமுதாய விடுதலையே தேசத்தின் விடுதலையாகும்’ என்ற கருத்தியலை இருவரது எழுத்துக்களிலும் காணலாம். அவற்றைக் கண்டறிந்து விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இயக்கப் பின்னணி

இந்திய விடுதலை இயக்கம் என்பது நமது தேசத்தின் எழுச்சி வரலாறாகும். விடுதலையை வேண்டி தேச மக்கள் நடத்திய வேள்வித்தீயின் விளைவாகக் கிடைத்ததே விடுதலை. இதில் பலதரப்பட்ட மக்களின் (அறிவாளிகள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், கைவினைஞர்கள்) உழைப்பும் தியாகமும் அடங்கியுள்ளன.¹⁸⁵⁷ இல் ஏற்பட்ட சிப்பாய்க் கலகமே (முதல் இந்திய விடுதலைப் போர்) விடுதலைக்கான விதையை விதைத்தது. அதன்பிறகு பல ஆண்டுகள் கழித்து 1947 இல்தான் தேச விடுதலை சாத்தியமாயிற்று. இவ்விடுதலை இயக்கத்தில் இந்தியத் தேசிய காங்கிரசின் (1885) பங்கு இன்றியமையாதது. இவ்வியக்கத்தில் மிதவாதப் போக்கு 1905 வரை நிலவியது. இதில் தாதாபாய் நௌரோஜி, கோபால கிருஷ்ண கோகலே, சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி ஆகியோர் சிறந்து விளங்கினர். ஆனால் இம்மிதவாதப் போக்கில் பொதுமக்களின் பங்கு மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. மிதவாத இயக்கத்தில் செயல்பட்டவர்கள் மக்களிடையே விடுதலை விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே நோக்கத்திலேயே செயல்பட்டனர். மேலும், அவர்கள் சாதி, மத, இன உணர்வுகளால் வேறுபட்டிருந்த மக்களிடையே தேசவுணர்வை விளைவித்தனர். ‘எல்லோரும் இந்தியர்கள்’ என்ற எண்ணத்தை மக்களிடையே பரப்பினர்; நிலவரிச் சட்டத்தை எதிர்த்துக்

குரலெழுப்பினர். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியத் தேசிய காங்கிரசில் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஏனெனில் இக்காலத்தில் இளைஞர்கள் பலர், பழைய தலைவர்களின் மீது அதிருப்தி கொண்டனர். இவர்கள் 'சுயராஜ்ஜியம்' என்ற இலட்சியத்தை அடைய வேண்டி தீவிரவாத இயக்கத்தில் (Extremism) ஈடுபட்டனர். இதற்குத் தலைமை தாங்கியவர் திலகர். இவர் ஆங்கிலேயர்களின் கொள்கைகளை எதிர்த்து நேருக்கு நேர் குரல் கொடுத்தவர். மேலும், இவ்வியக்கத்தில் விபின் சந்திர பால், லாலா லஜபதிராய், அரவிந்த் கோஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இதில் பொதுமக்களின் பங்கு பெருமளவில் இருந்தது. இத்தகைய விடுதலை இயக்கப் பின்னணியில் வந்தவர்களே மகாகவியும் மகாத்மாவும்.

மகாகவியும் மகாத்மாவும் சந்தித்தல்

பாரத தேசந் தன்னை வாழ்விக்க வந்த காந்தி மஹாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க! (மகாத்மா காந்தி பஞ்சகம்) எனப் பாரதி தம் கைப்படத் தமிழ்க்கவிதையில் காந்தியின் பெயரை எழுதி வாழ்த்தியது போலவே, காந்தியும் தம் கைப்பட, "பாரதி ஞாபகார்த்தப் பிரயத்தனங்களுக்கு என் ஆசிரவாதம் - மோ.க.காந்தி" எனப் பாரதியின் பெயரைத் தமிழில் எழுதிப் பின்னாளில் வாழ்த்தியிருந்தார். மேலும், காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்தபோதே 1909 டிசம்பர் 18 இந்தியா இதழில் காந்தியைப் பசுவாகச் சித்தரித்து 'ஸ்ரீ காந்தி பிரபு' என்ற பெயரில் ஒரு கருத்துப்படத்தை வெளியிட்டிருந்தார். 1910 இல் காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்தபோதே தமது இந்தியன் ஒப்பினியன் இதழில் பாரதியின் ஆங்கில பாலபாரதா இதழ் பற்றிய அறிவிப்பை வெளியிட்டிருக்கின்றார். பாரதியாரின் மறைவிற்குப் பிறகு காந்தியடிகள் தமது பத்திரிகையில் பாரதியின் கவிதைகளை அறிமுகம் செய்து எழுதியிருக்கின்றார். இவ்வாறு எழுத்தால் சந்தித்துக் கொண்ட மகாகவியும் தேசபிதாவும் வாழ்வில் ஒரு முறைதான் நேரில் சந்தித்துக் கொண்டனர். 1919 பிப்ரவரியில் சென்னைக்கு வந்த காந்தியடிகள் இராஜாஜி குடியிருந்த பாங்களாவில் தங்கியிருந்தார். அதனை அறிந்த பாரதி, காந்தியடிகளைச் சந்தித்துத் திருவல்லிக்கேணி கடற்கரையில் தான் பேசவிருக்கும் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குமாறு கேட்க, அதற்குக் காந்தியடிகள் அன்று தனக்கு வேறு ஒரு வேலை இருப்பதாகக் கூறிவிட, அதைக் கேட்ட பாரதி மகாத்மாவையும் அவரது இயக்கத்தையும் வாழ்த்திவிட்டு அங்கிருந்து சென்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது. அதன்பிறகு, வந்தவர் யார்? என்று காந்தியடிகள் அங்கிருந்தவர்களிடம் கேட்க, அதற்கு இராஜாஜி 'அவர் எங்கள் தமிழ்நாட்டுக் கவி' என்று விடை சொல்ல, அது கேட்ட காந்தி, 'இவரைப் பாதுகாக்க வேண்டும்' என்று குறிப்பிட்டதாக வ.ரா.தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதாக ய.மணிகண்டன் தமது கட்டுரை ஒன்றில் (மகாத்மாவைச் சந்தித்த மகாகவி, இந்து தமிழ், 30 ஜனவரி 2020) சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் (Manikandan, 2020).

பாரதியாரும் காந்தியடிகளும் விடுதலை இயக்கத்தில் அல்லது அரசியல் இயக்கத்தில் தீவிரவாதத்திலும் மிதவாதத்திலும் இயங்கினாலும் கருத்தியல் ரீதியாக ஒன்றுபடுகின்றனர் என்பதைக் காணமுடிகின்றது. மகாகவி பாரதியார் தமது தேச விடுதலை குறித்தக் கருத்தியலை எழுத்துப் பூர்வமாக (கவிதை, கட்டுரை, கதை) வெளியிட, மகாத்மா காந்தியோ

தேச விடுதலையைச் செயல்பாட்டு ரீதியாக, இயக்கங்கள் (ஒத்துழையாமை இயக்கம், சட்ட மறுப்பு இயக்கம், வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்) ரீதியாகச் செயல்படுத்தினார். சமூகப்புரட்சி, பெண்கள் முன்னேற்றம், கல்விச் சிந்தனை, இறைநெறிச் சிந்தனை ஆகிய கருத்தியல்களைப் பாரதியாரிடமும் காந்தியடிகளிடமும் காணலாம். இக்கட்டுரை இவற்றையே முன்னெடுப்பாகக் கொண்டு பயணிக்கின்றது.

சமூகப்புரட்சிகள்

மகாகவியும் மகாத்மாவும் வாழ்ந்த காலகட்டம் என்பது சாதி, சமய ஆச்சாரங்கள் நிறைந்தது. எனவே, அக்காலகட்டத்தில் பல சமூகப்புரட்சிகளைச் செய்தனர். அவற்றுள் பெண்களுக்குக் கல்வி வழங்குதல், பெண் அடிமையை நீக்கி ஆண் - பெண் சமத்துவத்தை வலியுறுத்தல், சாதியினால் உண்டான ஏற்றத்தாழ்வினை நீங்குதல், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வினால் உண்டான வறுமையை ஒழித்தல் ஆகியவை குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவை.

தீண்டாமை ஒழிப்பு

இந்திய நாட்டில் இருக்கும் சமூகக் கொடுமைகளுள் மிகக் கொடியது தீண்டாமை. இது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுவினரை இன்னொரு சமூகக் குழுவினரோடு சமவுரிமையோடு தொடர்பு கொள்வதைத் தடுக்கின்றது. இந்தியாவில் தீண்டாமைக் கொடுமை பொதுப்பாதையில் நடத்தல் கூடாது, செருப்புப் போட்டு நடத்தல் கூடாது, தோளில் துண்டு போடக்கூடாது, தேநீர் கடைகளில் இரட்டைக் குவளை முறை, குளங்களில் குளிக்க முடியாமை, பொதுக்கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்க முடியாமை உள்ளிட்ட பல்வேறு வடிவங்கள் காணப்பட்டன. இத்தீண்டாமை சாதியம், வர்க்கம், நிறம் அடிப்படையில் அமைவதைக் காணலாம். இக்கொடுமையை யுணர்ந்த காந்தியடிகள் தமது நிர்மாணத்திட்டப் பணிகளுள் ஒன்றாகத் தீண்டாமை ஒழிப்பை இணைத்தார். இந்தியாவில் இருக்கும் சாதிய முறையே இத்தீண்டாமைக்குக் காரணம் என்பதை உணர்ந்த பாரதியும் காந்தியடிகளும் தீண்டாமையின் இழிநிலை குறித்துச் சிந்தித்துள்ளனர். சமுதாயச் சிதைவில் இருந்தும் சமுதாயச் சீரழிவில் இருந்தும் இந்தியாவை மீட்கத் தீண்டாமை ஒழிப்பு அவசியம் என்பதை உணர்ந்தனர். அதனால்தான் பாரதி,

ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் - உயர்

ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தின ராயின்

வேதிய ராயினும் ஒன்றே - அன்றி

வேறு குலத்தின ராயினும் ஒன்றே (பாரதியார் கவிதைகள், ப.13)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும்,

எல்லாரும் ஓர் குலம் எல்லோரும் ஓரினம்

எல்லாரும் இந்திய மக்கள் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.56) என்றும்,

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்

தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.533) என்றும்,
சாதிக்கொடுமைகள் வேண்டாம் - அன்பு
தன்னில் செழித்திடும் வையம்
ஆதர வற்றிங்கு வாழ்வோம் - தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.538)
என்றும் பகர்கின்றார்.

தீண்டாமை எனும் பாவச்செயலால் நாடு பிளவுபட்டால் அந்நியர்கள் நம் நாட்டை
எளிதில் கைப்பற்றிவிடுவர் என்றும் நாம் அனைவரும் ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர்
என்றும் ஒற்றுமையோடு வாழ வேண்டும் என்றும் உணர்ந்த பாரதியார் பின்வருமாறு
குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆயிரம் உண்டிங்கு ஜாதி - எனில்
அன்னியர் வந்து புகல் என்ன நீதி? - ஓர்
தாயின் வயிற்றில் பிறந்தோர் - தம்முள்
சண்டை செய்தாலும் சகோதரர் அன்றோ?
ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு - நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது நேர்ந்திடல் வேண்டும் - இந்த
ஞானம் வந்தால்பின் நமக்கெது வேண்டும்

மகாத்மா காந்தி, சிறுவயதில் இருந்தே தீண்டாமை பழக்கத்தை வெறுத்து ஒதுக்கினார்.
பன்னிரண்டு வயது கூட ஆகாத நிலையில், தமது இல்லத்தில் பணிபுரிந்த உகா என்ற
தோட்டியை ஏன் தொடக்கூடாது? எனத் தன் தாயாரிடமே கேள்வி கேட்கின்றார். மேலும்,
தீண்டாமை கொடுமை பீகாரில் இருந்த நிலையைத் தமது அனுபவத்தின் மூலமாகச் சத்திய
சோதனையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தீண்டாமை பீகாரில் மிகக் கடுமையாக அனுசரிக்கப்பட்டு வந்தது. கிணற்றில் இருந்து
வேலைக்காரர்கள் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது நான் தண்ணீர் எடுக்கக்கூடாது
என்றனர். அப்படி எடுத்தால் என் வாளியிலிருந்து நீர்த்துளிகள் சிதறி, தாங்கள்
தீட்டாகிவிடுவார்கள் என்றனர். ஏனெனில் நான் இன்ன சாதியைச் சேர்ந்தவன் என்பது
அவர்களுக்குத் தெரியாது” (Mahatma Gandhi, 2007, pp.486). இக்கொடுமையைச் சமூகத்தில்
இருந்து விரட்டவேண்டும் என்பதற்காகத் தீண்டாமை ஒழிப்பினை நிர்மாணத்திட்டத்துள்
இணைத்தார். இதனை ஒரு தொண்டாகச் செய்ய வேண்டும் என்பதே காந்தியடிகளின்
எண்ணம். இது பற்றிக் காந்தியடிகள், “ஹிந்து மதத்தில் ஏற்பட்ட மாசு என்றும் சாபம் என்றும்
சொல்லத்தக்கது தீண்டாமை. இதை ஒழிப்பது எவ்வளவு அவசியம் என்பது பற்றி இவ்வளவு
காலத்துக்குப் பின் விஸ்தரித்துச் சொல்லத் தேவையில்லை. இது சம்பந்தமாய்க்
காங்கிரஸ்காரர் அரிய சேவை செய்தருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை. காங்கிரஸில்
ஹிந்துக்களாயுள்ளவர் அரசியலைக் காரணமாகக் கொண்டு தீண்டாமை யொழிப்பில்
ஈடுபடாமல் முக்கியமாய்ச் செய்ய வேண்டிய சேவை என்ற எண்ணத்தோடு இதில் ஈடுபட

வேண்டும்” (மகாத்மா காந்தி, 2008:10) என வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார். தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டுமேயானால், “ஹரிஜனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஹிந்துக்கள் ஒவ்வொருவரும் அவர்களுடைய நன்மை தீமையைத் தமதென்று பாவித்து ஒதுக்கப்பட்டுத் தனியாயிருக்கின்ற அந்த மக்களோடு தோழமை புண வேண்டும்” (மகாத்மா காந்தி, 2008:10) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு அண்ணல் ஹரிஜன சேவா சங்கத்தையும் ஹரிஜன் இதழையும் தொடங்கினார். இவற்றின் இலக்குகள் பற்றி மா.பா.குருசாமி (2004:106) பின்வருமாறு கூறுகின்றார் (Gurusamy, 2004).

அ) ஹரிஜனங்களின் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கிடைக்க வேண்டும்.

ஆ) அவர்கள் வாழ்வதற்கு நல்ல வீடு வேண்டும்.

இ) அவர்கள் குளிக்கவும் குடிக்கவும் தண்ணீர் வசதி வேண்டும்.

ஈ) அவர்களுக்கு முழுமையான அரசியல் உரிமை வேண்டும்.

உ) கடவுளை வழிபடுவதற்குச் சமமான உரிமை வேண்டும்

மகாத்மா தீண்டாமை எனும் கொடிய செயலில் இருந்து ஹரிஜனங்கள் விடுதலை பெற வேண்டும் என எண்ணினார். சமுதாய விடுதலையே அரசியல் விடுதலையை விடவும் முதன்மையானதென கருதினார். ஹரிஜன மக்களின் முன்னேற்றப் பணிகளைச் செய்ய ஹரிஜன தினம் கொண்டாடுமாறு கூறினார்.

வறுமை ஒழிப்பு

மக்களின் வாழ்வியல் தரத்தைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவை இல்லாத நிலையையே வறுமை எனலாம். வளர்ந்து வரும் பல நாடுகளில் வறுமையை ஒழிப்பது மிகப் பெரிய சவாலாக உள்ளது. இந்தியாவில் நிலவும் வறுமைக்குச் சாதியமைப்பு, அதனால் உண்டான ஏற்றத்தாழ்வு, பொருளாதாரக் கொள்கை, தாராளவாதக் கொள்கை ஆகியவை காரணங்களாக அமைகின்றன. வறுமையின் கொடுமையினை உணர்ந்த பாரதியார்,

தனியொருவனுக் குணவிலை யெனில்

ஜகத்தினை அழித்திடு வோம் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.56)

என்று அறைகூவல் விடுகின்றார். மேலும் பராசக்தியிடம்,

நாட்டு மக்கள் பிணியும் வறுமையும்

நையப் பாடென்றொரு தெய்வங் கூறுமே (பாரதியார் கவிதைகள், ப.127) எனக் கேட்கின்றார். புதிய கோணங்கியில், தரித்திரம் போகுது செல்வம் வருகுது (பாரதியார் கவிதைகள், ப.551) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றில் இருந்து வறுமையை எப்படியும் பாரத தேசத்தில் இருந்து அகற்ற வேண்டும் என்ற பாரதியின் எண்ணம் புலனாகின்றது. வறுமை ஒழிப்பே நாட்டு விடுதலைக்கான அர்த்தம் என்பது பாரதியின் முடிபு.

வறுமையின் காரணமாகப் பல மக்கள் சாலையோரங்களிலும் வீதிகளிலும் வாழ்வதைக் காண்கின்றோம். அவர்களுக்கென்று சொந்த வீடோ, நிலமோ இல்லாத நிலையில் நாட்டின் முன்னேற்றம் என்பது எவ்வாறு சாத்தியமாகும். அதனால்தான் பாரதி காணிநிலம் வேண்டும் என்று பராசக்தியிடம் வேண்டுகின்றார்.

காணி நிலம் வேண்டும் - பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும் - அங்கு
தூணில் அழகியதாய் - நன்மாடங்கள்
துய்ய நிறத்தினதாய் - அந்தக்
காணி நிலத்திடையே ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும்

மேலும், நெஞ்சொடு சொல்வது என்ற கவிதையில், பசிபிணிக எல்லாமற் காக்கச் சொல்லி, உத்தமநன் னெறிகளிலே சேர்க்கச் சொல்லி (பாரதியார் கவிதைகள், ப.136) என உலகளந்த நாயகியிடம் உரைக்குமாறு தன் நெஞ்சிடம் கூறுகின்றார்.

அண்ணல் காந்தியடிகள் வறுமையை ஒழிக்க உழைப்பின் அவசியத்தை, உழைப்பின் பெருமையினை வலியுறுத்தினார். அதற்காகவே சர்வோதய நெறியைக் கொண்டு வந்தார். சர்வோதய நெறி என்பது, அனைவரின் நலம். அதாவது, சமுதாயத்தின் கடைநிலையில் உள்ளவனும் மேம்படுவதற்கு வாய்ப்புத்தருகின்ற ஒரு சமுதாய அமைப்பாகும் (Gurusamy, 2007). இது பற்றி மா.பாதமுத்து குறிப்பிடுகையில், “உழைப்பின் பெருமையை உணர்த்துவது சர்வோதய நெறி. உழைப்பில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. தோட்டி வேலையும் நீதிபதியின் வேலையும் ஒன்றுதான். சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டிற்காகத் தொழில் புரிதல் வேண்டும் என்பதே தேவை” (Pathamuthu, 2008, pp. 124,125) என்கின்றார். இதனால் கிராமங்கள் வளம் பெற வேண்டுமானால் நூற்பு தொழில் பெரிதும் உதவியாக இருக்கும் என்பது காந்தியடிகளின் நம்பிக்கை. நாடு உயர்வு பெறுவதற்குக் கிராமத்தின் உயர்வே அடிப்படை எனக் காந்தியடிகள் கருதினார்.

கதர் உற்பத்தியே வறுமையை அகற்றும் அருமையான வழி என்பதை உணர்ந்த காந்தியடிகள், “1908 இல் நான் எழுதிய இந்திய சுயராஜ்ஜியம் என்ற நூலில் இந்தியாவில் வளர்ந்து கொண்டு வரும் வறுமையைப் போக்குவதற்குச் சரியான மருந்து கைத்தறி அல்லது கைராட்டினமே என்று எழுதினேன்” (Mahatma Gandhi, 2007, pp.586) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

நிர்மாணத்திட்டப் பணிகளுள் கதருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார் அண்ணல். கதரே இந்திய சுதந்திரத்தின் சீருடையாகும். இஃதொரு சுதேசியத் தத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றது. கதர் உற்பத்தியில் பருத்தி பயிரிடுதல் முதல் துணி வெளுத்தல் வரை பல்வேறு தொழில்முறைகள் உள்ளன. இதனால் கிராமங்களில் இருக்கும் மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்புகள் கிட்டும். இதனால் எல்லோரும் உழைக்கும் நிலை உண்டாகும். ஏழை, செல்வந்தன் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு நீங்கி எல்லோரும் சமம் என்ற மனநிலை உண்டாகும். கதர் உற்பத்தியின் அவசியம் பற்றிக் காந்தியடிகள் குறிப்பிடுகையில், “ஆலைத்தொழில்கள் யாவும்

சமுதாயத்துக்கே சொந்தமானவையாக்கி ஒரே இடத்தில் நடத்தப்பெறும். எனினும் இத்தொழிலானது தேசத்தின் விரிந்த தொழில்களில் மிகச் சிறு பகுதியேயாகும். பெரும்பகுதி கிராமங்களில் தான் நடைபெறும்” (மகாத்மா காந்தி, 2008:14) என்கின்றார். இதிலிருந்து கிராமங்களே நாட்டின் முதுகெலும்பாக உள்ளமையையும் கிராமங்களில் உள்ள வறுமையைப் போக்கினாலே நாடு முன்னேற்றப் பாதையை நோக்கிச் செல்லும் என்பது அண்ணலின் துணிபு.

வரதட்சிணை ஒழிப்பு

திருமணம் என்பது ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் துணையாகிச் சமுதாயக் கடன்களைச் சரியாகச் செய்வதற்கான நெறியே எனலாம். இத்திருமணம் நடைபெறுவதற்குப் பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குக் கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டியதாக இவ்வரதட்சிணை இருந்து வருகின்றது. இக்கொடுமை பற்றிப் பாரதியார் பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி என்ற கவிதையில்,

நல்ல விலைகொண்டு நாயை விற்பார் அந்த

நாயிடம் யோசனை கேட்ப துண்டோ?

கொல்லத் துணிவின்றி நம்மையும் அந்நிலை

கூட்டிவைத் தார்பழி கூட்டி விட்டார் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.548, 549)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மகாத்மா காந்தியடிகள் வரதட்சிணை ஒழிப்புப் பற்றி யங் இந்தியாவிலும் ஹரிஜனிலும் எழுதியுள்ளார். “இந்த முறை தொலைய வேண்டும். மணம் பிள்ளை பெண்ணின் பெற்றோர் தம்மிடையே செய்து கொள்ளும் பணப்பேரமாயிருப்பது நிற்க வேண்டும். இம்முறை சாதிக் கட்டுப்பாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புள்ளதாயிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட ஒரு சாதியைச் சேர்ந்த ஒரு சிலரிடையிலிருந்தே பெண்ணையும் பிள்ளையையும் பொறுக்கியாக வேண்டியிருக்கும் வரை யார் எவ்வளவு கண்டித்தாலும் இம்முறை இருந்துதான் வரும். ஆகையால், இத்தீமையைப் போக்குவேண்டுமானால் பெண்களோ, பையன்களோ, அவர்களைப் பெற்றோரோ சாதிக் கட்டுப்பாடுகளைத் தகர்த்தாக வேண்டும். இதெல்லாம் நடப்பதற்கு நாட்டின் இளந்தலைமுறையினரின் மனப்போக்கைப் புரட்சிகரமாய் மாற்றக்கூடிய கல்வியளித்தல் அவசியம்” (மகாத்மா காந்தி, 2003:51) என ஹரிஜனில் (1936) காந்தியடிகள் எழுதியுள்ளார்.

பெண்ணடிமை

பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடைக்கல்லாக இருப்பது சமூகத்தில் காணப்படும் பெண்ணடிமையே. மகாகவியும் மகாத்மாவும் வாழ்ந்த காலம் பெண்ணடிமை மிகுந்திருந்த காலம். அக்காலத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்டது; மூடப்பழக்கத்தில் உழன்றனர்; தாமே சிந்திக்கும் ஆற்றலின்றி, ஆணைச் சார்ந்து வாழ்ந்தனர்; இல்லத்தில் கற்பு எனும்

நிலையைப் பேணினர்; இல்லத்திலேயே கூண்டுக் கிளிகளாக வாழ்ந்தனர். பெண்கள் தாங்கள் அடிமையாக வாழ்கின்றோம் என்பதையே உணராமல் இருந்தனர். இதையெல்லாம் கண்ட பாரதி,

பெண்ணுக்கு விடுதலையென் நிங்கோர் நீதி
பிறப்பித்தேன் அதற்குரிய பெற்றி கேளீர்
மண்ணுக்குள் எவ்வுயிரும் தெய்வம் என்றால்
மனையாளும் தெய்வமன்றோ? மதிசெட் டீரோ!

.....
பெண்ணுக்கு விடுதலை நீரில்லை யென்றால்
பின்னிந்த உலகினிலே வாழ்க்கை யில்லை (பாரதி அறுபதினாறு, 45)

என்று ஆவேசக்குரல் எழுப்புகின்றார். பெண்கள் அடிமைத்தளையில் இருந்து விடுதலை பெற வேண்டும் என்ற அவா பாரதிக்கு இருந்ததை இக்கவிதை உணர்த்துகின்றது. மேலும், பாரதியார் பெண் விடுதலை என்ற கவிதையில்,

விடுதலைக்கு மகளிரெல் லோரும்
வேட்கை கொண்டனம் வெல்லுவம் என்றே (பாரதியார் கவிதைகள், ப.552)
என்று பெண் விடுதலை வேட்கையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மகாத்மா காந்தி தம் இளமைக்காலத்தில் கஸ்தூரிபாயிடம் அதிகாரம் நிறைந்த கணவனாக நடந்து கொண்டதைத் தமது சுயசரிதையில், “..... ஆகவே அவள் செய்வதையெல்லாம் எப்பொழுதுமே கவனித்து வர வேண்டியது அவசியம் அல்லவா? என் அனுமதியின்றி அவள் எங்குமே போகக் கூடாது என்று கட்டுப்பாடு விதித்தேன். இது எங்களுக்குள் கடுமையான சச்சரவுக்கு விதை ஊன்றிவிட்டது. நான் விதித்திருந்த கட்டுப்பாடு உண்மையில் அவளுக்கு ஒரு வகையான சிறைத்தண்டனையே” (Mahatma Gandhi, 2007, pp.11) என்று எழுதியுள்ளார். பிறகு அவரே தம் தவற்றை உணர்ந்து கொள்கின்றார். காந்தி என்ற மகான் உருவாக அவருக்குப் பின்னே துணைநின்றவன் கஸ்தூரிபாயே ஆவார். இவர் தம்மைக் காந்தியடிகளின் பொதுவாழ்க்கையோடு இணைத்துக் கொண்டார் என்பது வரலாறு.

மகாத்மா காந்தி சமூகத்தில், குடும்பத்தில் அடிமை என்ற தளையில் இருந்து பெண்கள் விடுதலை பெற வேண்டும் என்ற வேட்கையோடு பெண்ணுரிமை பற்றிய சிந்தனையை நிர்மாணத்திட்டப் பணிகளுள் ஒன்றாகச் சேர்த்தார். பெண் என்பவள் அபலை அல்ல எனும் கருத்தில், “ஆடவன் இழைத்துள்ள தீங்குகளுக்குள் மனித இனத்தின் சீரிய பகுதியான பெண்ணினத்தை இழிவுபடுத்திக் கொடுமைக்குள்ளாக்கியதைப் போல் இழிந்ததும் அருவருக்கத்தக்க மிருகத்தன்மை வாய்ந்ததும் வேறில்லை. நான் பெண்ணினத்தை பலவீனமானதென்றல்ல, ஆணை விட உயர்ந்தது, சீரியது என்றே கருதுகிறேன். ஏனெனில் இன்றும் பெண்ணினமே தியாகத்திற்கும் வாய்திறவாது கஷ்டங்களைச் சகிப்பதற்கும் பணிவுக்கும் பக்திக்கும் ஞானத்திற்கும் உறைவிடமாயிருந்து வருகிறது” (Mahatma Gandhi, 2003, pp.12) என யங் இந்தியாவில் 15.9.1921 இல் எழுதியுள்ளார்.

மகாத்மா காந்தி ஓரிடத்தில், “நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருந்தால் பெண்களெல்லாம் தம் கைப்பாவைகள் என்று ஆண்களிடையே நிலவும் கட்டுக்கதையை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்வேன்” (Mahatma Gandhi, 2003, pp.13) என்று எழுதியுள்ளார்.

பெண்கள் முன்னேற்றம்

இந்தியாவின் முன்னேற்றப் பாதையில் தடைக்கற்களாக இருந்தவற்றுள் பெண்களுக்கு நடந்த கொடுமைகள் முக்கியமானவை. இக்கொடுமைகளை எதிர்த்து இராஜாராம் மோகன்ராய், ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகர், தயானந்த சரஸ்வதி, நாராயண குரு, முத்துலெட்சுமி அம்மையார் ஆகியோர் குரல் எழுப்பிப் போராடினர். சில சட்டங்களையும் கொண்டு வந்தனர் என்றாலும் கொடுமைகள் தொடர்ந்தன. பெண்கள் முன்னேற்றம் அடைந்தால்தான் சமூகம் முன்னேற்றம் அடையும் என்பதை ஒவ்வொரு ஆண்களும் உணர் வேண்டும். அவ்வாறு உணராதவரை சமூக முன்னேற்றம் என்பது சாத்தியமில்லை எனக் கருதினர்.

பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளைக் கண்டு பொறாத பாரதி, தையலை உயர்வு செய் (புதிய ஆத்திசூடி, 50) என்று கட்டளையிடுகின்றார். இங்குக் குறிக்கப்பெறும் பெண்கள் முன்னேற்றம் என்பது கல்வியினாலேயே அமையும் என்பதை உணர்ந்தே மகாகவி பாரதியும் மகாத்மா காந்தியும் பெண்கல்வியை வலியுறுத்தினர்.

பாரதியார் முரசு என்ற கவிதையில் பெண் கல்வியின் அவசியத்தை,

பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான் - புவி

பேணி வளர்த்திடும் ஈசன்

மண்ணுக்குள் ளேசில மூடர் - நல்ல

மாதர் அறிவைக் கெடுத்தார் என்றும்

பெண்கள் அறிவை வளர்த்தால் - வையகம்

பேதைமை யற்றிடுங் காணீர் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.538) என்றும் பாடியுள்ளார்.

பாரதியார் தம் கட்டுரைகளில் வங்கக் கவிஞர்கள் திருமதி காமினிராய், திருமதி மனகுமாரி தேவி, திருமதி அரங்க மோகினி தேவி என்பவர்களைச் சுட்டிக் காட்டி, இவர்களின் கவிதைகள் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, அமெரிக்க நாட்டில் போற்றப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அத்துடன் திருமதி பைஜீர் என்ற அம்மையார் அமெரிக்க மாதர் சங்கங்களில் சென்று உரையாற்றியதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்படி, பாரதி கண்ட பெண்கள் கல்வியில் சிறந்தவர்களாகவும் அதனால், வாழ்க்கையில் உயர்ந்தவர்களாகவும் விளங்குவதையும் காணலாம் (Prema, 2015, pp. 611) என இரா.பிரேமா பாரதியார் கண்ட புதுமைப் பெண்களைப் பட்டியலிடுகின்றார்.

புதுமைப் பெண் என்பவள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் எனப் பாரதி குறிப்பிடுகின்றார்.

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்

நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்

செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.544)
மேலும் பெண்கள் விடுதலைக் கும்மியில்,
பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்
எட்டும் அறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண்
இளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி (மேலது, ப.549)

என்று பாடுகின்றார்.

பெண்கள் முன்னேற்றம் ஆண் - பெண் சமத்துவத்தால் ஏற்படும் என்பதைப் பாரதி,
ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவி லோங்கி இவ்வையம் தழைக்குமாம் (மேலது, ப.543)
எனப் பாடுகின்றார்.

பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளைக் காந்தியடிகள் கடுமையாக எதிர்த்தார்.
ஆணுக்கு இருக்கும் உரிமைகள் அனைத்தும் பெண்ணுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்றார்.
பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடைக்கற்களான இருந்த படுதாக் கொடுமை, பெண்சிசுக்
கொலை, வரதட்சிணை, பெண் சொத்துரிமை மறுப்பு, கைம்பெண், பெண் கல்வி மறுப்பு
ஆகியவற்றிற்கெதிராகக் காந்தியடிகள் போராடினார்.

இந்தியச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் ஆண்களுக்கு நிகராக வர வேண்டுமென்றால் கல்வி
மூலமே முடியும் என்பது காந்தியடிகளின் எண்ணம். பெண் கல்வி என்றால்
கைத்தொழிலோடு கூடிய கல்வியையே குறிக்கும். அதனால்தான் பாரதி, கைத்தொழில்
போற்று (புதிய ஆத்திதடி, 21) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெண் கல்வியின் முக்கியத்துவம் பற்றிக் காந்தியடிகள், “பெண்களுக்கு தக்க
கல்வியளிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுபவன் நான். ஆனால் ஆடவனைப் போல்
நடிப்பதாலோ, அவனோடு போட்டியிடுவதானாலோ அவளால் தன் பகுதியைச் செய்ய
முடியாது என்பது என் அபிப்பிராயம். போட்டியென்று வந்தால் அவள் சமாளிப்பாள்;
வெற்றியும் பெறுவாள். ஆனால், ஆடவனைப் போல் நடிப்பதனால் அவள் புரிய வேண்டிய
சாதனைகள் நிறைவேறாமல் போகும். அவள் ஆடவன் குறைகளைப் பூர்த்தி செய்து,
அவனால் ஆகாததைச் செய்யவே பிறந்தவள்” (ஹரிஜன், 27.2.1937) (மகாத்மா காந்தி, 2003:19)
என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

காந்தியடிகள் தமது சுயசரிதையில் கஸ்தூரிபாய்க்குக் கல்வி புகட்ட முற்பட்டதைப்
பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கஸ்தூரிபாய் எழுத்து வாசனை இல்லாதவள் என்பதை முன்பே கூறியிருக்கிறேன்.
அவளுக்குக் கல்வி அறிவு புகட்ட வேண்டும் என்று நான் மிகவும் ஆவலோடு
இருந்தேன்..... ஆகையால், வாலிபப் பருவத்தில் கஸ்தூரிபாய்க்குக் கல்வி கற்பிக்க நான்

செய்த முயற்சிகளெல்லாம் வெற்றி பெறவில்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொண்டே ஆக வேண்டும்” (Mahatma Gandhi, 2007, pp.13) என்று எழுதியுள்ளார்.

மகாகவி பாரதியார் எங்ஙனம் ஆண் - பெண் சமத்துவத்தை வலியுறுத்தினாரோ அதைப் போலவே மகாத்மா காந்தியும் ஆண் - பெண் சமத்துவத்தைப் பற்றிப் பேசியுள்ளார். ஆண் - பெண் சமத்துவம் என்பது செய்யும் தொழிலால் அமைவதில்லை. இயல்பாகவே அமைய வேண்டியது என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து.

“ஆணும் பெண்ணும் சமமென்றால் அவர்கள் செய்யும் தொழில்களும் பார்க்கும் வேலைகளும் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. பெண் ஒருத்தி வேட்டையாடுவதையோ ஈட்டியை எடுத்து வீசுவதையோ சட்டம் தடுத்திருக்கலாம். ஆனால் ஆடவருக்கே உரிய இம்மாதிரியான காரியங்கள் செய்ய அவள் இயல்பாகவே கூசுவாள். இயற்கை இருபாலரையும் ஒன்றையொன்று நிரப்பும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது. உருவங்களைப் போலவே அவர்கள் வேலையும் வெவ்வேறானவை” (ஹரிஜன், 2.12.1939)

கல்விச் சிந்தனை

கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை ஓர் அதிகாரத்தையே அமைத்துள்ளார். மனிதன் சமுதாயத்தில் சிறந்தோங்கக் கல்வியே அவசியம். கல்வியால் தான் புதிய சமுதாயம் படைக்கப்படும். மனிதன் தனது இலக்கை அடைய கல்வியே உறுதுணையாக அமைகின்றது. அதனால்தான் சான்றோர் கல்விக் கண்ணெனத் தகும் என்றனர். கல்வியே ஒருவனுக்கு அழியாச் செல்வம் நோக்கில் வள்ளுவர்,

கேடுஇல் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு

மாடுஅல்ல மற்றை யவை (குறள்.400) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு காலந்தோறும் பல அறிஞர்களும் சான்றோர்களும் தோன்றிக் கல்வியின் அவசியத்தைப் பறைசாற்றியுள்ளனர். அதைப்போலவே, இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாரதியாரும் கல்வியின் தேவையை உணர்ந்து, கல்வி அதை விடேல் (புதிய ஆத்திதடி, 24) எனக் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

பாரத தேசம் வளர்ச்சிப் பாதையை நோக்கிச் செல்ல வேண்டுமானால் இளைஞர்களுக்குக் கல்வி மிக மிக அத்தியாவாசியமான ஒன்றாகும். மகாகவி பாரதியார் தாய்மொழிக் கல்வியோடு பிறமொழியையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தில்,

வேறு வேறு பாஷைகள் கற்பாய் நீ

வீட்டுவார்த்தை கற்கிலாய் போ போ போ

என்று பாடுகின்றார். மேலும், தமிழ்நாடு கல்வியில் சிறந்ததாகவும் ஞானத்தில் சிறந்தவர்களைக் கொண்டதாகவும் திகழ்கின்றது எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தாய்மொழிக் கல்வியின் மூலம் பெறக் கூடிய அறிவை உணர்ந்த பாரதி,

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்

இனிதாவது எங்கும் காணோம்

எனப் பிறமொழிகளைத் தமிழ்மொழியோடு ஒப்பிட்டு, தமிழ்மொழியை உயர்ந்ததாகக் காண்கின்றார். அதனால்தான் அவர் தமிழ்மொழிக்கே வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார்.

வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி

வாழ்க தமிழ்மொழியே!

வானம் அறிந்த தனைத்தும் அறிந்து

வளர்மொழி வாழியவே! (பாரதியார் கவிதைகள், ப.435)

இவையெல்லாம் பாரதியின் மொழிப்பற்றையே காட்டுகின்றது.

தாய்மொழியின் மூலம் ஒருவன் கல்வி பெறும்போது அவன் ஞானத்தில் சிறந்தவனாக மாறுகின்றான். தாய்மொழிக் கல்வியை வலியுறுத்திய பாரதியார் பிறமொழியையும் கற்க வேண்டும் எனத் தூண்டுகின்றார். அவ்வாறு பிறமொழிகளைக் கற்றால்தான்,

எட்டுத் திசைகளிலுஞ் சென்றிவை விற்றே

எண்ணும் பொருளனைத்தும் கொண்டு வருவோம் (பாரத தேசம், 3)

என்கின்றார். கற்றலின் தேவையை உணர்ந்த பாரதி,

மந்திரம் கற்போம்வினைத் தந்திரம் கற்போம்

வானையளப் போம்கடல் மீனையளப் போம்

சந்திரமண் டலத்தியல் கண்டுதெளி வோம்

சந்திதெருப் பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம் (மேலது, 11)

என வருங்காலச் சமுதாயத்தைத் தூண்டிவிடுகின்றார்.

இவ்வாறு பாரதியார் கல்வியின் தேவையையும் தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியத்தையும் கவிதை வடிவில் உணர்ச்சி வெடிக்கப் பாடினாலும் மகாத்மா காந்தியடிகள் கல்வியின் தேவையையும் அவசியத்தையும் கொள்கையாக உருவாக்கித் தந்துள்ளார். காந்தியடிகள் மிகச் சிறந்த தத்துவவாதியாகவும் சிறந்த கல்வியாளராகவும் திகழ்கின்றார் என்பது அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படிப்போருக்குப் புலனாகும்.

காந்தியடிகள் சர்வோதய சமுதாயம் அமைய வேண்டும் என்று விரும்பியதால் அதற்கேற்பவே கல்விக் கொள்கைகளை வடிவமைத்தார். தென்னாப்பிரிக்கா வாழ்க்கையே அவரது புதிய கல்விக் கொள்கைக்கு வித்திட்டது எனலாம். போனிக்ஸ் குடியமைப்பு, டால்ஸ்டாய் பண்ணை, சபர்மதி ஆசிரமம், காந்தி சேவா கிராமம், சர்வோதய சமாஜம் ஆகிய இடங்களில் அவரது கல்வித் தத்துவத்தைக் காணலாம். காந்தியக் கல்வி என்பது கைத்தொழில் அடிப்படையில் கல்வி புகட்டுவதே ஆகும். காந்தியடிகள் ஏர்வாடா சிறையிலிருக்கும் நேரத்தில் பல புதிய கல்வித்திட்டங்களைக் கடிதங்கள் வழித் தெரிவித்தார். காந்தியடிகளின் கல்விக் கொள்கையில் தாய்மொழிக் கல்வியும் உடலுழைப்பும் இடம்பெற்றிருந்தன.

அண்ணல் உருவாக்கிய கல்விக் கொள்கை குடியரசுக் கோட்பாட்டை வளர்ப்பதாகவும் நலிவடைந்தோருக்குப் பயனளிக்கக் கூடியதாகவும் கிராமப்புறத் தொழில்களை மேம்படுத்துவதாகவும் ஒழுக்கத்திற்கு வழிவகுப்பதாகவும் அமையக் காணலாம்.

காந்தியடிகள் இந்தியாவிற்கு அளித்த மிகப்பெரிய நன்கொடை ஆதார்க்கல்வி ஆகும். இக்கல்வி கிராமத் தொழிலினை ஆதாரமாகக் கொண்டது; அகிம்சை, அன்பு, சத்தியம் ஆகியவற்றை மனிதன் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இக்கல்விமுறை மனிதனின் உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகியவற்றை வளம் பெறச் செய்கின்றது.

தாய்மொழியின் பெருமையைப் பாரதியார் எங்ஙனம் பாடினோரோ அதைப் போலவே மகாத்மாவும் தாய்மொழியின் பெருமையை உணர்ந்து நிர்மாணத்திட்டப் பணிகளுள் ஒன்றாகச் சேர்த்துள்ளார்.

“நம்முடைய தாய்மொழியைவிடச் சிறப்புடையதாக ஆங்கில மொழியைக் கருதி வந்திருக்கிறோம். இதன் பயனாய் கல்வி கற்று அரசியல் உணர்ச்சி படைத்த மக்களுக்கும் பாமரமக்களுக்குமிடையே பெருத்த பிளவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்திய நாட்டு மொழிகள் வளம் குன்றிவிட்டன. தனித்த சிந்தனைகளைத் தாய்மொழியில் வெளியிட நாம் வீணே முயன்று சங்கடப்படுகிறோம். அறிவியல் கலைகள் பற்றிய ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு நேரான சொற்கள் நம்மொழிகளில் அமையவில்லை. இது பெருங்கேட்டை விளைந்திருக்கிறது. தற்கால அறிவியல் நுட்பங்கள் எவையும் பாமர மக்களுக்குத் தெரிய வழியில்லை. இந்திய நாட்டுப் பழஞ்சிறப்புடைய மொழிகளை இவ்விதம் புறக்கணித்ததனால் இந்தியாவுக்கு எவ்வளவு கேடு செய்திருக்கிறோம் என்பதை, நாம் சரியாக அளவிடமுடியாது. நமது முயற்சியையெல்லாம் தாய்மொழியில் விளக்கிச் சொன்னால் ஒழிய இது சாத்தியமில்லை” (மகாத்மா காந்தி, 2008:26, 27) எனத் தெரிவிக்கின்றார்.

டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் குஜராத்தி, தமிழ், தெலுங்கு, ஹிந்தி, ஆங்கிலம் உள்ளிட்ட மொழிகளைப் பேசுபவர்களும் இந்துக்கள், இஸ்லாமியர்கள், கிறித்தவர்கள், பார்சிகள் போன்ற சமயங்களைச் சார்ந்தவர்களும் இருந்தனர். எனவே, இவர்களின் குழந்தைகளுக்கு எந்த மொழியில் பாடம் கற்பிப்பது என்பது சிக்கலாக இருந்த நேரத்தில் காந்தியடிகள் அவரவர் தாய்மொழியிலேயே பாடம் கற்பிக்கலாம் எனக் கூறினார். இதைப் பற்றி மகாத்மா காந்தி தமது சுயசரிதையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இலக்கியப் பயிற்சிக்கு அதிகப் பட்சம் மூன்று பாட நேரங்களை ஒதுக்கினோம். ஹிந்தி, தமிழ், குஜராத்தி, உருது மொழிகள் போதிக்கப்பட்டன. சிறுவர்களின் மொழியிலேயே அவர்களுக்குப் பாடங்களைப் போதித்தோம். ஆங்கிலமும் கற்பித்து வந்தோம்” (Mahatma Gandhi, 2007, pp.403).

இறைநெறிச் சிந்தனை

மகாகவி பாரதியார் சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தாலும் வைணவச் சமயக் கடவுளான கண்ணனை வழிபடக்கூடியவர். கண்ணனைப் பல்வேறு உறவுநிலைகளில் காண்கின்றார். இதற்கு அவரது கண்ணன் பாட்டே சான்று. இக்கண்ணன் பாட்டு வழியே பாரதியார் தேசிய விடுதலையையே உணர்த்துகின்றார். பாரதியாருக்குக் கண்ணன் மீது அளாதியான பிரியம் எவ்வாறு உண்டானது என்பதற்குத் தொ.பரமசிவனின் கூற்றே சான்றாக அமைகின்றது. “கண்ணன் பாடல்கள் அனைத்தும் 1917 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவை என்று சீனி.விசுவநாதனின் ‘பாரதி ஆய்வுப் பதிப்பு’ தெரிவிக்கின்றது. அதாவது பாரதியின் புதுச்சேரி வாழ்க்கையின் கடைசிப் பகுதியில் இப்பாடல்கள் பிறந்துள்ளன. வைணவ இலக்கிய உலகத்துடன் பாரதிக்குக் கிடைத்த தொடர்பினை மண்டையம் திருமலாச்சாரியாரின் நட்பின் வழியாகவே நம்மால் புரிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. மண்டையம் ஆச்சாரியர் மகள் யது கிரியம்மாள் தனது தந்தையாரும் பாரதியும் ஆழ்வார் பாடல்கள்கள் குறித்து பேசிக் கொள்வதும் வழக்கம் என்கின்றார் (Paramasivan, 2008, pp.29,30) என்ற கூற்று பாரதியாருக்கிருந்த கண்ணன் மீதான பற்றை விளக்கி நிற்கின்றது. குறிப்பாக, ஆழ்வார் பாசரங்களில் பாரதிக்கிருந்த ஈடுபாடு புலனாகின்றது.

பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டைத் திறனாய்வு செய்த செண்பகம் ராமசுவாமி, “எந்த உறவிலும் கண்ணனைக் காணலாம் என்ற பாரதி நினைவுபடுத்துகிறார். ஒரு தனி மனிதனின் உறவுகள் அனைத்திலும் கண்ணன் இயல்புகள் இருத்தல் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார். இதன் வழியே உலகத்தார் அனைவரும் கண்ணன் இயல்புகள் பெறுதல் வேண்டும் என்று பேராசைப்படுகிறார். அவதார மனிதர்களைத் தெய்வங்களாக்கி நாம் மனிதராகி ஒதுங்கிக் கொள்ளும் வசதியான வழக்கத்தை முறியடித்து ஒரு அவதார மனிதனைப் போல் வாழமுடியும். வாழ வேண்டும் என்றாரைக்கும் இப்பாடல்கள், பாரதி என்ற நல்ல மனிதனின் உலக நேசிப்பை மிக நன்றாக விளக்குகின்றன” (Senbagam Ramasamy, 2019, pp.66) என்று எழுதுகின்றார். இதிலிருந்து, பாரதியார் உலகில் பிறந்த உயிர்கள் அனைத்தும் இறைவனான கண்ணனை அடைய அவனது இயல்புகளைப் பெற வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற மனநிலையைக் காணமுடிகின்றது.

பாரதியார் கவிதைகளில் குறிப்பாக, பக்தி நெறி சார்ந்த கவிதைகளில் அக்காலத்திய தேசிய, அரசியல், சமூக நோக்குகள் தென்படுவதைக் காணலாம்.

பக்தி என்ற மார்க்கத்தால் இவ்வுலகம் மேன்மை எய்தும் என்பதைப் பல இடங்களில் பாரதியார் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். குறிப்பாக, இளசை ஒருபா ஒருபுது, விநாயகர் நான்மணி மாலை ஆகிய படைப்புகளைக் குறிப்பிடலாம்.

மகாகவி பாரதியார் சர்வ சமய சமரச் சிந்தனை உடையவர் என்பதை அவரது முரசுப் பாட்டில் காண்கின்றோம். இதனை,

தெய்வம் பலப்பல சொல்லிப் - பகைத்

தீயை வளர்ப்பவர் மூடர்

உய்வ தனைத்திலும் ஒன்றாய் - எங்கும்

ஓர்பொரு ளனாது தெய்வம் (பாரதியார் கவிதைகள், ப.538)
யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம்
யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று - இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம் (மேலது, ப.539)
என்ற வரிகளில் பார்க்கலாம்.

பாரதியார் பிறப்புவழிப் பிராமணராக இருந்த போதிலும் பொதுமை தழுவிய உள்ளம் உடையவராக இருந்துள்ளார். அவரைப் பொருத்தவரை உயிருள்ளவையும் உயிரற்றவையும் ஒன்றே. அதனால் அவரால்,

நிற்பதுவே நடப்பதுவே பறப்பதுவே நீங்களெல்லாம்
சொற்பனந் தானோ? - பல தோற்ற மயக்கங்களோ?
கற்பதுவே! கேட்பதுவே கருதுவதே நீங்களெல்லாம்
அற்ப மாயைகளோ? உம்முள் ஆழ்ந்த பொருளில்லையோ? (மேலது, ப.547)
என்று பாடமுடிந்தது.

இந்து மதத்தின் இரு கண்கள் எனச் சொல்லப்படும் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் கண்ட பாரதியார், அதன் வளர்ச்சிக்குக் காரண கர்த்தாக்களாகத் திகழும் ஆழ்வார்களையும் நாயன்மார்களையும் போற்றுகின்றார். அவர்களது படைப்புகள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்து வெளியிட்டுள்ளார். மகான் அரவிந்தருடனான உரையாடல் பொழுதுகளில் ஆண்டாள் நாச்சியாரின் பாடல்களையும் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிகளின் சிலவற்றையும் அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழில் இருந்து சில பாடல்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார் என்று சொ.சேதுபதி பாரதியாரின் பக்தி இலக்கிய ஈடுபாட்டைப் பட்டியலிடுகின்றார் (Sethupathi, 2013, pp.79).

பாரதியாருக்குச் சக்தி வழிபாட்டில் ஈடுபாடு அதிகம். அதனால்தான் பராசக்தி, ஆதி சக்தி, மகாகாளி என்றெல்லாம் பெயரிட்டு அழைக்கின்றார். பாரதியாரின் சக்தி வழிபாட்டின் அடிக்கருத்தாக அமைவது தேச விடுதலையே ஆகும். மகாபாரதத்தின் மையமாக விளங்கும் பாஞ்சாலி சபதத்தைப் பாடுபொருளாக வைத்துக் கொண்டு பெண் விடுதலையையும் தேச விடுதலையையும் பாடுகின்றார். பாரதி தனது படைப்புகளில் முருகன், கண்ணன், சிவன், விநாயகர் ஆகிய கடவுள்களைக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் பல இடங்களில் சக்தியையே (திருமகள், சிவசக்தி, ஸரஸ்வதி) குறிப்பிடுகின்றார். ஏனெனில் சக்தி வழிபாடே சினத்தின் அடையாளம். அதுமட்டுல்ல அது தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டின் அடையாளமுமாகும் (Natarajan, 2004, pp. 39,40).

மகாகவிக்கு இந்து சமயத்தின்பால் மட்டும் அதீத ஈடுபாடு உண்டு என்று நாம் நினைத்துவிடக் கூடாது. அவர் யேசு கிறிஸ்து மீதும் ஒரு கவிதை எழுதியுள்ளார்.

உண்மை யென்ற சிலுவையிற் கட்டி
உணர்வை ஆணித் தவங்கொண் டடித்தால்
வண்மைப் பேருயிர் யேசு கிறிஸ்து

வான மேனியில் அங்கு விளங்கும்

மகாத்மா காந்தியடிகள் வைசிய குலத்தைச் சார்ந்தவர். அவரது குடும்பம் இறை பக்தியில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டது. அவரது தாய் புத்லிபாய் மிகுந்த மதப் பற்றுக் கொண்டவர். தாம் அன்றாட பூஜையை முடிக்காமல் அவர் சாப்பிடமாட்டார். அவருடைய நித்தியக் கடமைகளில் ஒன்று விஷ்ணு கோயிலுக்குப் போய்த் தரிசித்துவிட்டு வருவது. ஒரு தடவையேனும் சாதார் மாச விரத்தை அனுசரிக்க அவர் தவறியதாக எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. அவர் கடுமையான விரதங்களை யெல்லாம் மேற்கொள்வார். அவற்றை நிறைவேற்றியும் தீருவார் எனத் தம் தாயின் இறை பக்தியை மகாத்மா தமது சுயசரிதையில் (Mahatma Gandhi, 2007, pp.3) குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், அவரது தந்தையும் சமய ஞானம் சிறிது கைவரப் பெற்றவர். அவரது குடும்ப நண்பர் ஒருவரின் தூண்டுதலால் தனது இறுதிக் காலத்தில் கீதையைப் படிக்கத் தொடங்கினார். நாள்தோறும் பூஜை செய்யும்போது கீதையில் இருந்து சில சுலோகங்களைச் சொல்லுவார் (Mahatma Gandhi, 2007, pp.2) எனக் குறிப்பிடுகின்றார் அண்ணல்.

இவைதவிர பிற சமயங்கள் சார்ந்த கருத்துக்களை அவ்வப்போது உள் வாங்கிக் கொண்டார். அவரது தந்தையைப் பார்ப்பதற்கு முஸ்லீம், பார்ஸி நண்பர்கள் வருவார்கள். அவர்கள் தங்கள் சமயத்தைப் பற்றி அவரிடம் உரையாடுவதுண்டு. அதையெல்லாம் கேட்ட மகாத்மா மற்ற சமயங்களிடம் சகிப்புத் தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளும் பண்பை வளர்த்துக் கொண்டார். சிறுவயதில் மகாத்மாவிற்குக் கிறித்தவ மதத்தின் மீது வெறுப்பே இருந்தது. காரணம், ஹிந்து மதத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் கிறித்தவ மதத்தில் ஞானஸ்நானம் பெற்று மதம் மாறினார். அப்போது அவர் இறைச்சி சாப்பிடுவதும் மதுபானம் அருந்துவதும் தனது உடையை மாற்றிக் கொள்வதுமாக மாறினார். புதிதாக மதம் மாறியவர் தமது பழக்கவழக்கத்தையும் மதத்தையும் தவறாகப் பேசினார் என்பதையெல்லாம் கேள்விப்பட்ட அண்ணலுக்கு அச்சமயத்தின்பால் மனம் செல்லவில்லை எனலாம். ஆனால் பிற்காலத்தில் கிறித்தவ மதக் கருத்துக்களை அறிந்து கொண்டார் (பேக்கர், ஸ்ரீகோட்ஸ், பிளிமத் சகோதரர்) என்பது அவரது சுயசரிதையைப் படிப்போருக்குப் புலனாகும்.

காந்தியடிகளுக்குத் தென்னாப்பிரிக்காவில் ஏற்பட்ட பேக்கர், ஸ்ரீகோட்ஸ் போன்ற நண்பர்களின் தொடர்பால் சர்வசமய சமரச உணர்வு மேலோங்கியது. மேலும், அவர் சமயத்தையும் அரசியலையும் வேறுவேறாகப் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. அரசியல்வாதி சமயப்பற்று உடையவராகவும் சமயத்தைப் பற்றிய அடிப்படை அறிவு கொண்டவராகவும் ஒழுக்கம், நேர்மை கொண்டவராகவும் இருக்க வேண்டும் (Seshadri, 2009, pp. 20) என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து.

அகமதாபாத் நவஜீவன் நிறுவனத்தார் 1955 இல் மகாத்மாவின் கடவுள் சார்ந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்து 'Truth is God' என்ற பெயரில் வெளியிட்டனர். அந்நூலுக்கு இராஜாஜி முன்னுரையும் எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. காந்தியடிகள் அகிம்சையையும் உண்மையையும் வேறுவேறாகக் கருதவில்லை. இரண்டையும் ஒன்றாகவே கருதுகின்றார். இவ்விரண்டும் இறைவனை அடையும் வழிகள் எனும் கருத்தில்,

“அகிம்ஸையே என் தெய்வம். சத்தியமே என் தெய்வம். அகிம்ஸையை நாடிச் செல்லும்போது, சத்தியம் எனக்குச் சொல்லுகிறது ‘என் வழியாகத்தான் அதைக் காண்பாய்’ என்று. சத்தியத்தை நாடித் தேடும்போது அகிம்ஸை எனக்குச் சொல்கிறது ‘என் வழியாகச் செல். நீ நாடும் சத்தியத்தைக் காண்பாய்’ என்று இரண்டும் இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று பிணைந்து நிற்கின்றன. ஒன்றின் மற்ஹொன்றில்லை” (Mahatma Gandhi, 2007, pp.7) என யங் இந்தியாவில் 04.06.1925 இல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மகாகவி பாரதிக்கு எவ்வாறு பராசக்தியின் மீது நம்பிக்கை இருந்ததோ அதைப் போல் மகாத்மாவுக்கும் இருந்துள்ளது. இதனை, “பராசக்தி கருணை கொண்ட சக்தியாகத்தான் தோன்றுகிறது. எவ்வளவு அழிவுக்கும் இடையே உயிர் நின்று வருகிறது. எவ்வளவு பொய்க்கும் இடையே மெய் நிலைத்து நிற்கிறது. எவ்வளவு இருள் தூழ்ந்து நின்றாலும் இருளுக்கு வெளிச்சம் தோற்றுவிடவில்லை உயிரும் உண்மையும் ஒளியும் கடவுளே” (Mahatma Gandhi, 2007, pp.13) என்ற வரிகளில் காணலாம்.

காந்தியடிகள் ஒரு அத்வைத வாதி. அத்வைதம் பிரபஞ்சத்தை மாயை என்றும் ஒவ்வொரு கணமும் பிரபஞ்சம் மாறிமாறி வருகின்றது என்றும் கூறுகின்றது.

அண்ணல் பல்வேறு சமயங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்தபோது, இறைவனுக்கு ஆயிரம் நாமங்கள் உண்டு என்பதைத் தெளிந்தார். அது இந்து மதமானாலும் சரி, இஸ்லாமிய மதமானாலும் சரி. இத்திருநாமங்கள் அனைத்தும் உண்மையையே வலியுறுத்துகின்றது. உண்மையே கடவுள், கடவுளே ஆச்சாரம், கடவுளே நன்னெறி, கடவுளே சீலம் என உண்மையையும் கடவுளையும் இணைத்துக் காண்கின்றார் மகாத்மா.

முடிவுரை

மகாகவி பாரதியாரும் மகாத்மா காந்தியும் விடுதலை இயக்கம் தீவிரமாகச் செயல்படத் தொடங்கிய காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களது எழுத்துக்களில் தேசிய விடுதலையே மேலோங்கிக் காணப்பட்டன. மகாகவியிடம் தேசிய விடுதலை என்பது கவிதை வழிச் சற்று விரியமுடையதாகத் தென்பட்டாலும் மகாத்மாவிடம் இவ்விடுதலை உணர்வு இயக்க ரீதியாகச் செயல்படத் தொடங்கியது. மேலும் தேசத்தின் அடிமைநிலையை விட சமூகத்தில் விளிம்புநிலையில் இருக்கும் மக்கள் படும் துன்பம் மிகுதியாக இருந்தது. எனவே, அவர்களது சிந்தனையில் நாட்டு விடுதலையோடு சமூக விடுதலையே மேலோங்கிக் காணப்பட்டன. அன்றைய சமூகத்தில் காணப்பட்ட தீண்டாமை, வறுமை, வரதட்சிணை, பெண்ணடிமை ஆகிய நிலைகளிருந்து விளிம்புநிலை மக்கள் விடுதலை பெற வேண்டும் எனக் குரல் கொடுத்தனர். சமூகப்புரட்சியின் மூலமே தேச விடுதலை என்பது கைகூடும் என நம்பினர்.

மகாகவி பாரதியும் மகாத்மா காந்தியும் சிந்தித்த ஒன்று பெண் அடிமைநிலையிலிருந்து விடுதலைபெற்றுக் கல்வியின் மூலம் தமது வாழ்க்கையை அர்த்தமுடையதாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என விரும்பினர். பெண்கள் முன்னேற்றம்

என்பதே சமூக விடுதலைக்கும் தேச விடுதலைக்கும் அடிப்படை எனக் கூறினர். பெண்கள் முன்னேற்றம் என்பது பேச்சளவில் இல்லாமல் செயலளவில் இருக்க வேண்டும் எனத் தெரிவித்தனர். மகாகவியும் மகாத்மாவும் பெண்கள் முன்னேற்றம் என்பது கல்வியாலேயே அமையும் என அறிவித்தனர். அதனால்தான் மகாத்மா சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குக் கூறிய நிர்மாணத்திட்டங்களுள் ஒன்றாகப் பெண்ணுரிமையை அமைத்தார்.

மகாகவி பாரதியாரிடம் இறைநெறிச் சிந்தனை கண்ணன்பாட்டு வழித் தென்பட்டபாலும், அவர் சக்தி வழிபாட்டில் ஈடுபாடுடையவராக இருக்கின்றார். சக்தியே நாட்டு விடுதலைக்குத் துணைநிற்பாள் என நம்பினார். ஆனால், மகாத்மா காந்தியடிகள் இந்து, இஸ்லாமியம், கிறித்தவம், பார்சி ஆகிய சமயங்களின் கருத்துக்களை அறிந்திருந்ததால் சர்வ சமய பிரார்த்தனைக்கு முன்னுரிமை வழங்கினார். அத்தோடு சமயக் கல்வியையும் வலியுறுத்தினார். அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி ஆகியவற்றில் சமயத்தை இணைத்துப் பார்த்தார்.

மகாகவி பாரதியார் தமது எழுத்துக்கள் வழியாகத் தேசவுணர்வை ஊட்டினாலும் மகாத்மா காந்தியடிகள் தேசவுணர்வை இயக்க ரீதியாகச் செயல்படுத்தினார். சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு நிர்மாணத்திட்டங்களையும் தனி மனித முன்னேற்றத்திற்குப் பதினொரு மகாவிரதங்களையும் தந்துள்ளார். அத்தோடு சர்வோதயம், அகிம்சை, சத்தியாகிரகம் ஆகியவற்றையும் நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு வழங்கியுள்ளார்.

References

- Gurusamy, M.P., (2004), Gandhian Thoughts, Gandhian Literary Society, Madurai, India.
- Gurusamy, M.P., (2007), Sarvodayam, Gandhian Literary Society, Madurai, India.
- Mahatma Gandhi, (2003) Women in the community, Gandhian Literary Society, Madurai, India.
- Mahatma Gandhi, (2007) Sathya Sothanai, NavaJeevan Pirasuralayam, Ahmedabad, Gujarat, India.
- Manikandan, Y., (2020) Mahakavi who met the Mahatma, Hindu Tamil, 30th January 2020.
- Natarajan, T.S., (2004) Bharati Shakti Worship, Pichai, A., and Anandakumar, P., Bharati and Bhakti Literature in Comparative Perspective, Bharathiar Aivagam, Publishing Department, Rural University, Gandhigram, Tamil Nadu, India.
- Paramasivan, T., (2008) Alwar songs and Kannan songs, Pichai, A., and Anandakumar, P., Bharathi's Kannan Songs and Krishnan Myth in Indian Literature, Bharathiar Aivagam, Publishing Department, Rural University, Gandhigram, Tamil Nadu, India.
- Pathamuthu, M., (2008) Gandhian education and society, Gandhian Literary Society, Madurai, India.
- Prema, R., (2015) Width and depth of Feminism, Kavya Pathipagam, Chennai, India.
- Senbagam Ramasamy, (2019), Kannan Songs, New Century Book House, Chennai, India.
- Sethupathi, S., (2013) Some new dimensions in the search for Bharati, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License